

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt I. De admirabili Christi Domini sanctitate, ex testimonio ipsius Mahometi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

CAPVT I.

De admirabili Christi Domini sanctitate, ex testimonio ipsius Mahometi.

EX multis eximisque laudibus, quibus Mahometus in suo Alcorano, (ut omittam testimonia alia gravissima, clarissimaque) Christi Domini nostri excellentiam prædicavit & magnificavit, evidenter concluditur, authorem Religionis Christianæ, in omnibus excellere ac superare Mahometum. Et ut ad rem accedamus, Mahometus in *5. cap. Alcorani* sic scriptum reliquit; Angeli MARIAM alloquentes dixerunt, OMARIA omnibus viris, & mulieribus splendidior, mundior, & jucundior, ferimus tibi summi Nuncii gaudium, cum Verbo DEI, qui est JESUS, qui est facies omnium gentium in hoc sæculo & futuro, vir sapiens & optimus, ab universitatis creatore mittitur: ipse filium tuum cum divina virtute venientem, librum legiserum, omnisque magisterii peritiam, & Testamentum, atque Evangelium edocebit: filius tuus cæcos & mutos curabit, leprosos mundabit, mortuos resuscitabit; quæ cuncta credentibus in Deum miracula censentur: Vetus Testamentum confirmabit, seque cum divina virtute ac potentia patefaciens, dicit: Pie credentes in DEUM me sequamini: DEUS enim mei, vestrique Dominus est, quem adorantes recto procedent tramite. Sciens autem Judæos in sua credulitate obstinatos manere, ait, quis in DEI nomine me sequetur? & viri quidam vestibus albis induti dixerunt: Nos in DEI nomine te sequentes in DEUM credimus, te teste, dixeruntque, O Creator nos libro Evangelii fidem adhibentes, legatumque tuum JESUM imitantes ascribe fidelibus tuis. Et Deus JESUM affatus: Ego, inquit, tuam ad me reducens animam, & exaltans, teque ab incredulis liberans, eos qui te secuti sunt iis, qui verbo tuo non crediderunt, usque ad diem publicæ resurrectionis, superponens, incredulos quoque summis cruciatibus, & hic, & in futuro sæculo afficiam: fidelibus vero & benefacientibus merita sua cum gaudio conferam. De virtutibus igitur, & iustitiis JESU ita tibi revelare decrevimus.

Ex his clarè colligitur Alcoranum Christo prærogativas quasdam, supra Mahometum tribuisse; ac de ejus persona in omnibus divinius, quam de suo Mahometo judicasse: quæ amplius erunt conspicua, si ad singulares circumstantias Christum Mahometo comparantes descendamus. Primo in Conceptione: nam Christus suæ Matri, ut Alcoranus etiam tradit, fuit annunciatus per Angelum Gabrielem, & sanctificatus per Spiritum sanctum, & non ex femine viri, nec operatione naturæ, sed virtute DEI, ex Virgine Matre sine Patre conceptus.

Secundo, natus ex Matre sanctissima, ut patet ex supradicto Alcorani testimonio, Et in super, in *Cap. Abraham* habentur hæc verba: Dixerunt Angeli beatæ Mariæ, O MARIA, DEUS præposuit te omnibus mulieribus, & in loco supra citato: O Maria, inquit, omnibus viris & mulieribus splendidior, mundior, & jucundior: Mahometus vero in peccatis conceptus & natus est totus, & ex parentibus Idololatris.

Tertio, Christus JESUS ab Abraham, & Isaac descendit, quibus facta est repromissio de benedictione, & consequenda hereditate, Mahometus autem descendit per Ismaëlem, ad quem non fuit ex-

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

tena promissio, sed de eo scriptum legitur, *Erīs homo ferus, & manus ejus contra omnes.*

Quarto, in Christi nativitate Angeli cum grandi cælo splendore, Pastores ad gratulationem invitati nati numinis, Stella verò Magos eodem adduxit, circumciditur puer octavo die, ut doceat nos legibus obedire, imponitur ei nomen personæ congruens JESUS, quod idem est ac Salvator; ideoque in ejus ortu tot sunt edita prodigia, ut jam tunc sciretur hunc esse, illum, qui à DEO ad mundi reparationem electus, destinatus erat, ac missus, duodecimo ætatis anno remansit in templo inscius Matre & JOSEPHO, & contulit cum Magistris Hebræorum de lege & Messia: quod ille maximis de causis fecit; primum, ut patefaceret se jam tum ad quid venisset scire, & quæ à Patre mandata accepisset: & suppetere sibi, si docere voluisset, sapientiam, nec temerè aut subitò ad ingentia opera delectum ac ascitum, ut Moysen, & alios permultos, nec fortuito in id munus docendi incidisse. Hæc & alia de JESU, Christi infantia mirabilia comperta sunt, de Mahometo vero puberenihil aliud, ut ipse fatetur, quàm Idolorum cultus.

Nisi quis nobis objiciat fabulam illam stultam & impiam de luce, quæ si in Alcorano contineretur, pluribus à nobis esset confutanda rationibus, sed quia inventum est ipsorum Saracenorum, eam breviter rejiciemus. Narrant lucem incredibilem conditam esse in Adam semen atque originem Mahometi: hanc cum esset genitus Seth, transisse in Evam, ab hac in Seth, ab illo in uxorem, concepto illo, qui propagaturus esset genus: ita deinceps ordine per genitores ad Mahometum: & hanc lucem tantam fuisse, ut omnes animantes eam sint admiratæ: oportet igitur majorem fuisse quàm lucem Solis, Nam hanc Solarem splendorem non admirantur brutæ animantes, quis unquam rei tam inusitata, tamque stupendæ meminit? videlicet prætermisisset tam grande miraculum Moyses, qui de Patribus etiam minutissima persequitur? prætermisissent alii Scriptores infiniti, qui à condito orbe fuerunt ad ortum Mahometi? Quid vero luce opus fuit ad Mahometum declarandum? quasi Moyses & Christus nuntii Dei non fuerint, & sine luce, cum autem ventum est ad Abraham, non ad Isaac migravit splendor ille per Saram, sed ad Ismaëlem per Agar, & ex Sara per Isaac traxerunt originem Moyses & Christus, quos Mahometus ipse majores se & sanctiores fuisse confitetur. Tandem lux hæc per venit ad matrem Mahometi, à qua in Mahometum profusum demigravit, ibique conquevit: si hæc lux à parentibus fuit Mahometi, quomodo puer fuit idololatra, & grassator? quin potius à conceptu ipso sanctus & venerabilis? quis non illum adoraret, ut cælitus missum, in quo tam admirabile conspicebatur signum favoris divini? quid opus illi fuit aliis miraculis, aut aliis argumentis divinæ legationis?

Quintò de persona Christi, hoc est, de excellentia sanctitatis ac vitæ & morum probitate, sapientiæ, virtutis, miraculorum, officiique præeminentia supra Mahometum, ex ipsius Mahometi & Alcorani doctrinâ facile comprobatur. Nam cum Mahometus finxit se legem à Deo accepturum, à Gabriele in cælum duci, & in primis in sex cælis singulos Patriarchas vidisse cum Angelorum multitudine, Adamum, Noë, Abrahamum, Josephum, Moysen, Joannem Baptistam, qui omnes Mahometo tanquam Prophetæ ipsis excellentiori, & in majori apud Deum gratia humiliter sup-

Cc 3

plica-

placabant, in septimo quod erat supremum caelum, Deique thronus, proximum conspicatus Christum Mahometus, se ipsum eidem magna cum humilitate commendabat; perinde ac si Christus tantum superaret Mahometum, quantum Mahometus reliquis illis praecebat. Praeterea in loco supra citato JESUM appellat Mahometus virum sapientem, & optimam; fuit enim Christi vita admirabilis & divina, nec possedit ullas opes, nec ambit, contentus tegumentis corporis, & victu in diem questio, qualiscunque contigisset, oblatum est ei regnum, sprevit & rejecit, nullam voluptatem unquam captavit, nullum in vita ejus crimen, nulla criminis suspicio, vel levissima, inter tantam invidiam & odium. Nulli est unquam assentatus, nec loquutus ad gratiam, semper rectum & verum, etiam cum praesentissimo periculo, & capitis discrimine: vel Marthe (quae ipsi & Discipulis ejus ministrabat, & parabat cibum atque hospitium) officium Magdalene praetulit, nullam aliam in rem intentam, quam ut illum audiret.

De modestia & mansuetudine illius, infinitum esset dicere, quanta aequanimitate, & accepit jactas in se contumelias, & petulit quaecunque evenissent. Nemini maledicenti sibi remaledixit, nec mordentem remomordit. Asperius interdum increpavit vitia, non sua causa, sed publica; imo eorum ipsorum, quos ita objurgaret, ut nihil vel utilius, vel lenius esset tali asperitate: nulli in ejus sermone admitti joci, nulli vel in dictis, vel in factis lusus, omnia temper (quod DEUM decebat) seria & severa. Magnitudinem suam, & paternum in nos affectum patefecit, quod in loquendo captui illorum se accommodavit, cum quibus ageret. Nec dixit quicquam ad ostentationem suae sapientiae: quod fecisset quisquis in tam novis & mirabilibus praeceptis vitae captasset auctoritatem, & fidem: quod fecerunt Mahometus in Alcorano, Rabbi Judaeorum in Thalmud, & Philosophi gentium.

Servavit perpetuam castitatem, neque uxorem duxit. Non erat fas cum habere sponfam mulierem, cui desponsata erat Ecclesia, & singulae nostrae animae: nec gignere corporaliter liberos, qui tot gigneret quotidie spiritualiter. Decebat quoque hominem spiritualem castitas & mundities corporis. Adde quod venerat, ut homines non terrestres faceret, sed caelestes, & a contagio libertate carnis, ad caelestem puritatem, & munditiam traductos.

Postremo noluit discrimen aliquod inter sobolem naturalem & adoptatam relinquere, omnes voluit spiritualiter creare: ut omnes sciant ad gratiam se, atque adoptionem hereditatis filii DEI pertinere, non ad naturam. Quid ergo, dicat aliquis, exemplumne praebet omnibus, ut caelibes vivant & casti? Praebet certe quantum quisque potest consequi: sed quemadmodum ipse idem de castitate dixit: *Non omnes capiunt verbum hoc, nisi quibus est calix a Patre concessum.*

Mahometus vero, qualis fuerit, jam superiori cap. descripsimus. Vir prima aetate Idololatra, & pauper, atrocissima exercens, tum nactus opulentiam nuptias, militavit sub Heraclio Imperatore inter populos suos Arabes. In ea militia occasionem Principatus ac potentiae invenit: nam cum Arabes insensu Heraclio, discessionem ab eo fecissent, hic se ordinibus rebellium militum admiscuit, eorumque animos adversus imperatorem excitavit, & in defectione confirmavit. Tum creatus

est a parte quadam militum dux Mahometus quemadmodum ille solet in omni seditione extolli, qui prava multitudinis consilia comprobant, potentelque & Principes inlectantur.

Humilitatem generis & vitae prioris sordes multi in eo novo duce aspernabantur. Ipse ut ab illo se contempta vindicaret, quod est apud stolidam plebem facillimum atque efficacissimum, divinitatem suis actibus praetendit: non jam se ducem & Principem ferens militari favore electum, sed Prophetam, & nuncium Dei omnipotentis, ut obtentu divinitatis omnes haberet deo audientes. Hic est ille Dei Prophetam, lauro primum, mox seditionis miles & transfuga, dein modicam auctoritatem & effrenatissimam ejus libidinem patefecimus supra: At vero ne quis scelera & flagitia, quae palam Propheta designabat, auderet carere, aut vituperare, auctoritatem divinam omnibus interpoluit, & se a DEO justum id facere confirmavit: bella, caedes, rapinas, adulteria. Nec satis illi fuit malum & sceleratum esse, nisi etiam nequitiae ac scelerum suorum auctorem, causamque DEUM faceret, fontem omnis bonitatis & Justitiae, otiosemque vitiorum. Mover bella, agit, rapit, occidit: ait se cum potentia bellica a DEO missum; incestat, adulteratur, polluit virgines, & maritum; facit Deum lenonem suum, & ait sibi datam a Deo vim generandi quantum hominibus quadraginta. Quid potest dici obscenius? quosum hanc generandi tam immanis potestas, nisi ut non solum impunè ac licenter, sed cum aliquam religionis cognitione a muliere simplicitate, & superstitione admitteretur ad concubitum, sine marito, aut patre, atque etiam auctoritatem numinis reverente, a quo esset illi tale munus concessum?

Sexo admirabilis Christi sapientia nota est in Alcorano maxime in locis in *prin. hujus cap.* adductis, ubi Christum appellat sapientem, & omnis magisterii peritiam edocentem. Sed clarius ex doctrina Christi id constabit, initium disciplinae suae simpliciter Christus Dominus a refutatione receptorum errorum, de opibus, de voluptatibus, honore, dignitatibus, gratia, potentia: quae omnia spernere suo, ac pro nihilo existimare jussit, tanquam fluxa, vana, commentitia, brevis peritura. Caput doctrinae suae, pietatis, amorem esse dixit erga DEUM, & homines, in quo ostendit homini, quis esse finis & exitus bonorum omnium, & quemadmodum petendus. Amor enim DEI, quia nos DEO jungit beatissimo, beatos efficit. Amori erga DEUM amores rerum istarum officiant, inter quae versamur, minus enim amat singula, qui amat plura: & sensus usu, aut voluptate rerum mundi hujus ceterioris delinitus, a rerum altiorum amoribus mentem quasi manu injecta retrahit. Contemnenda igitur haec sunt, quae videmus & contrahamus, si univolum amorem nostrum in eo, quod oportet collocare cupimus. Non est charitas nostra in res plures partienda, quae tota ipsa adeo est exigua.

Christi ergo disciplina fuit, haec omnia ita a nobis esse possidenda & sumenda, ne in animum penetrarent: non debere voluntatem ad se pellicere, quae praesenti tantum necessitati serviunt, & subinde nos a cura aeternitatis abstrahunt: cui curae quicquid noceret, rescindi, abjicere imperavit, opes, honores, amicos, parentes, & liberos, si esse necesse, & proprium corpus: quicquid eam adjuvaret, adscisci & amplecti, sobrietatem, patientiam, tolerantiam, animi aequitatem. Ex DEI amo-

re amor proximi nascitur, tanquam filium neces-
sario amet, qui patrem: & eadem res utrique cha-
ritati simul sunt noxiæ, atque utiles. Ex opum, &
potentiæ, & claritatis cupidinibus nascuntur lites,
rixæ, jurgia, pugnæ, cædes, odia; ex illarum negle-
ctione quietes, & pax, & amicitia. Vicissim quoque
magnum est argumentum charitatis DEI, chari-
tas hominum. Et quoniam quidem ad cælestem
illum amorem ficti ac instructi sumus, vetat nos
hic Christus odios, & simulatibus assuescere; vult
amore jungi, ut immortalem illam vitam jam
nunc incipiamus meditari. Nec solum redaman-
dum esse amicum, sed non habendum inimicum
odio: quod præceptum arduum nimis, & factu
asperum inveteratæ nostræ consuetudini, unum-
que ex difficillimis Christianæ pietatis, fractæ
quidem & corruptæ naturæ sententiis atque opi-
nionibus videtur. Nam sensui naturæ integræ,
quam Dominus testitur, nihil est probabilius, nec
æquius, nec facilius factu. Hæc & alia Christus di-
vina præditus sapientia docuit, & fecit, sicut Ma-
hometus tam in doctrina, quam vitæ probitate
dissimili ac omnino contraria via processit, ut la-
tissimè ex his, quæ diximus supra patet.

Septimo de potentia Christi, hoc est, virtute
operandi miracula, clarissima sunt Alcorani testi-
monia; ut jam vidimus supra, imo & Christi mi-
racula tanta, & tam manifesta fuerunt orbi, ut
nulla unquam gens fuerit vel tam impudens, vel
tam Christo inimica & infensa, ut ea sic negare
ausa. Itaque Gentiles, Judæi, Agareni omnes
grandia & mirabilia esse à Christo edita opera
confitentur, sed ali alias in causâ referunt. Aga-
reni DEUM auctorem illum farentur, Judæi, &
Gentiles Dæmonem. Sed res ipsa clamat apertissi-
mè DEO auctore, atque approbatore illa omnia
esse facta. In cæcitate & furditate natis, videndi &
audiendi usum non quem amiserant reddidit, sed
largitus est omnino novum. Deambulavit super
tumentes undas, ut nos super solidam terram: im-
peravit ventis, mari, tempestati, & paruerunt di-
cto. Expulit Dæmones ex humanis corporibus,
abtulit lepram, roboravit membra, & compages
humani corporis dissolutas, sanavit omne genus
morborum. Reddidit lucem & vitam mortuis.
Multis modis miraculum superat potentiam natu-
ræ: in ipsa actione, ut solem sisti, vel retro agi ab
occidente in orientem. Lapidem, vel hominis
corpus tolli in cælum, gravia in aqua non demer-
git: tum in subiecto actionis, ut cæco reddi lumen,
mortuo vitam. Lumen enim & vitam natura po-
test tribuere, sed non his. In ordine quoque ac ra-
tione, qua fit, ut repente sanari ægrum, sereno cæ-
lo dari pluviam, subito sterni ventum & mare
turbatum: hinc in agente, ut hominem inspicere
hominem cogitatus: vel in instrumento, ut luto
sanari cæcitate.

Omnis generis acta sunt à Christo prodigia, &
si cui unum illorum, & sunt hominum mentes
diversissimæ, vel suspectum esset, vel non plenè sa-
tisfaceret, addita sunt tam multa, & varia, ut jam
omnis dubitandi occasio sit sublata. Et egit variis
modis: Alias solo jussu, ut se ostenderet Regem
naturæ; alias invocatione Patris, ut indicaret à quo
haberet omnia, tum calumniæ occurreret eorum,
qui in Beelzebub Principe Dæmoniorum Dæ-
monia illum aiebant expellere. Interdum et ali-
qua adhibita, ut luto, vel sputo: ut ostenderet
quemadmodum DEUS quandoque operetur so-
lo verbo & nutu; alias tactu vestis ejus: quando-
que instrumentis, quibus vult, etiam parum apris,
ut luto ad curandam cæcitate. Sed illi naturæ

Domino nullum est ineptum instrumentum, qui
nec instrumentis indiget. Nonnunquam manu im-
posita: interdum absens solo jussu. Nec unquam
occasionem ipse edendi miraculi captavit: semper
usus est oblata: non ad usum artis suæ cepit tem-
pus, aut locum quod præstigiatores, sed subito
semper & pro re nata. Nec utilitatem aut commo-
da sua unquam spectavit, sed aliorum: ut appareat
non illum gloriæ suæ servire in miraculo, sed ad-
duci ad hoc approbatione fiduciæ eorum, qui pe-
terent, ut homines fidem habere sibi & DEO as-
suesceret. Nec ullum unquam egit miraculum
corporale, quod non magnas significationes ha-
beret spirituales: quod sigillatim referre hic esset
longum & supervacaneum, præsertim cum hæc
rebus nostrorum libri sint referri.

Mahometum vero nullum fecisse miraculum,
ipse de se ipso clarè testatur, ut supra demonstravi-
mus: discipuli tamen ejus, quatuor eum præcipuè
fecisse miracula nugantur. Unum de Angelo de-
scendente de cælo, & cum ipso familiariter lo-
quente. Secundum, de luna, quæ de cælo descen-
dit ad ipsum, & locuta est cum eo. Tertium, de
arbore ficu, quæ ab eo vocata humiliter se inclina-
vit erga ipsum. Quartum de bove & agno, qui ha-
mana voce loquuti sunt ei: verum ista nugæ & fa-
bulæ, metaque sunt figmenta & mendacia.

Octavo, Mahometus Christum sæpe appellat
Prophetam, & Apostolum Dei, magistrum & Do-
ctorem excellentem; Mahometus vero neque
Apostolus est, neque Propheta, ut latissimè supra
demonstravimus, neque Magister, cum ipse sæpe
se ignarum fateatur: affirmans solum Deum scire
Alcorani expositionem. Denique Christus secun-
dum Evangelicam veritatem mortuus est, resur-
rexit, ascendit in cælum, & venturus est iterum,
ut faciat judicium mundi in fine sæculorum. Cer-
ta res est, nihilque ambiguitatis apud omnes na-
tiones habens. Alcoranus autem contendit: Chris-
tum non esse mortuum, sed quod assumpsit eum
DEUS: quare tam secundum Evangelium, quam
secundum Alcoranum, in omnem eventum Chris-
tus vivit, Mahometus autem mortuus est: exellit
igitur in hoc, sicut & in aliis, Christus Mahome-
tum; ut nunc omittam alias innumeras Christi
excellencias, contentus his, quarum est testis, &
judex Mahometus.

Conferamus igitur jam Christum cum Maho-
meto, non ex nostra prædicatione, sed ex Alcora-
no & secta vestra. Christus Verbum DEI, Maho-
metus homo merus. Christus Messias promissus
Patribus, nuntius ab Angelo virgini excellentis-
simæ; Mahometus obscurus & ignobilis: Christus
semper Sanctus, Mahometus profanus, & erro, &
latro, Idolorumque cultor. Christus Doctor sa-
pientissimus, Mahometus omnis eruditionis
prorsus expertus, nec suam ipsius Alcoranum intel-
ligens. Christus de se, & de suis certus; Mahome-
tus incertus, ut ipse in Alcorano confitetur. Chris-
tus vivens, vel, ut vos dicitis, raptus in cælum à
Deo: vel, ut nos, reductus in vitam: Mahometus
mortuus & computrefactus. Denique nec Ma-
hometus negat, se esse multo inferiorem JESU
Christo. Cum Igitur Alcoranus de Christo multa
& magnifica, ut vidimus, fateatur, de Mahometo
vero è contrario pauca, & ea quidem vilia; mi-
rum est, quare Saraceni non sequuntur potius
Christum, quam Mahometum, Evangelium,
quam Alcoranum; cum valde credibile sit à no-
bilitati, & excellenti nostri legislatore, legem man-
se meliorem.